

Баш у време скоро свакодневног приказивања „партизанских“ филмова на нашим националним фреквенцијама, у којима се четницима приписују надљудске способности (истовремено једу гибаницу и држе ножеве у зубима), што би претпостављам, требало да убрза наше приближавање ЕУ, на Косову се десило најтеже насиље још од 17. марта 2004. Дочекасмо и тај дан, да се остатку остатка косовских и метохијских Срба укине још један део какве-такве слободе. Укунут је на дивљачки начин, какав и доликује шиптарским властима и њиховим спонзорима, један од последњих видова комуникације (остао је ваљда још једино интернет). Укинута је телефонија.

По старом лошем српском обичају, новински ступци, телевизијске и радијске емисије, биће преплављени, углавном немуштим коментарима и нестручним анализама. Политичари ће се згражавати и изражавати оштро, оштрије, најоштрије и оштре у (биип) ...ну протесте и саопштења. Одржаће се по који протестни скуп. А онда, ће поново све утихнути, наићи ће други догађаји, а остатак остатка нашег народа ће се силом прилика удаљити од матице, и ући у (не)извесну будућност.

Како припадам људима који се не љуте на кишу јер пада, него на себе јер не носим кишобран, не могу се отети утиску да смо исувише тога пропустили од рата наовамо. Можда по неким Косово и није најважније државно питање (јер има и таквих мишљења у Србији), али је свакако наша најжешће нападнута вредност. Да ли смо могли пружити после рата јачи отпор тим нападима? Да ли је овај последњи терористички чин демолирања имовине наших фирми, и укидања слободе комуницирања грађанима дела наше земље (не само Србима), имао некакву генезу, или је по среди само изоловани случај који се није могао предвидети? Премотајмо траку.

Небо високо, земља тврда

Послератно шиптарско насиље, потпомогнуто српском толеранцијом, почиње већ у јуну 1999, неколико сати након потписивања кумановског „споразума“. Тадашњи председник Србије, преко малих екрана јасно и гласно саветује становништву да остане код својих кућа, да не брине за своју безбедност и будућност, јер некакве међународне снаге гарантују и безбедност и будућност. Народ навикао на послушност вођи, било да је дотични из Стамбола, Цетиња, Кумровца или Пожаревца поштује савет председника. Неспреман дочекује разуздане шиптарске фанатике. Доживљава најокрутнију одмазду,

којом се карактерише почетак трећег миленијума. Стотине Срба бива киднаповано. Неки су на очиглед масе (као у Ђаковици, на пример) мучени и сурово убијани. Многима се ни до данас судбина не зна. Четврт милиона Срба, безглаво напушта своје куће и радна места. Готово сва њихова имовина (куће, станови, имања, шуме...) постаје предмет пљачке, узурпације, паљења и потпуне девастације. Опљачкана је и сва државна имовина: инфраструктура, индустрија, путеви, железница, електране, пољопривредна газдинства, хидросистеми, винарије... Срби су сабијени у гета, без икакве економске перспективе, или пак прогнани и осуђени на преживљавање у иначе осиромашеној земљи, док Шиптари неометано користе њихове ресурсе, на очиглед културне али лицемерне Европе. Да ли само Европе?

Ахтисари жмурке

Легализација оваквог насиља над државном имовином одвија се по тзв. „Ахтисаријевом плану“. Овај „план“, званично не постоји, јер тело које га је наручило, Савет безбедности УН, исти никада није усвојио, односно озваничио. Здрав разум би то требало да схвати исто као пројекат неке грађевине, који градске власти не одобравају, јер је пројектована „укриво“, на неодговарајућем месту, мимо пројектног задатка (и)или ружи изглед града. То би налагао здрав разум, кога у случају Метохије и Косова – нема!

Ахтисаријев „план“ функционише по принципу, „сад га видиш - сад га не видиш“. Званично га нема, али на терену се све ради по њему, као да га има. Једна од битних одредница у „плану“ је и та да „сва имовина Србије“ припада Косову. Следећи ту логику, било би јако корисно и лепо када би неко наредио да сва Мартијева имовина припадне мени. Оставио бих му, ипак, Нобелову награду да има шта да „крцка“, а и лепше бих се осећао без врховног обележја хипокризије наших дана.

Нисам сигуран да српска јавност зна какви су све ресурси наше државе предмет ове отимачине, а у питању су заиста капитални објекти и ресурси. Довољно је рећи да је сваки град, од Подујева до Ђаковице располагао значајним привредним ресурсима, у мањинском или већинском власништву Републике Србије. Њима сада по фантомском „плану“, располаже тзв. Косовска агенција за приватизацију. Дobar део фирми је већ условно речено приватизован. Забога, Марти им је дао па што да не узму. Подићи ће му понеки споменик, дати некој улици или још боље неком економском институту његово име, и ствар је решена.

Но, не љутим се на Мартија. То је био његов задатак и пре 1999, па до данас. Он само ради свој посао. Међутим, овог текста не би ни било, да је наша јавност обавештена о томе шта се са наше стране чини (ако се ишта чини) да се ова хајдучија заустави, спречи или што би једино логично и било поништи. Стога и сурово звуче они који ватрено објашњавају Србима да треба КЕК-у да плаћају струју, јер се забога струја свугде плаћа, као да то Срби не знају. То што Срби дугују за струју је кап у мору, у односу шта је од Србије отето. Ја припадам онима који 11 година нису платили струју. Толико година у мојој кући, којој ја не могу ни да приђем, живи Шиптар. Како не знамо домете Мартијевог „хокус-покус“ плана, може се десити да ме КЕК тужи за позамашну своту новца. Правно гледано били би у праву. Шта њих брига ко у мојој кући живи и зашто!? Струјомер је мој (и ради).

Није познато да ли се од стране српске политике ишта радило или ради на томе да се Мартијев „план“ прикаже у правом светлу, јер иако га нема он функционише. Српским политичарима не би смело бити ништа прече од заштите државних интереса, па сходно томе и државне имовине. Можда се на томе нешто и ради, али ми није познато, а стање ствари на терену је такво какво је - никакво. Јасно је да наше власти технички не могу да спрече ову хајдучију, али најмање што могу да учине је да се одреде према њој. Нисам сигуран да би овако опуштено Шиптари располагали имовином Србије, када би постојао сигнал да држава то не допушта и да ће једнога дана потраживати отето. Тренутно, ми се нисмо јасно одредили према овом проблему. Што није јасно то је мутно, а у мутном су Шиптари светски шампиони.

Богољуб Кушнер

Нереаговањем на еклатантно правно и економско насиље постали смо и саучесници у најновијем насиљу против српског становништва – укидању телефоније. Ма колико то сурово звучало, укидање телефоније је било и логично и очекивано, јер се исувише дуго ћутке прелазило преко претходних случајева отимачина. Уништавање предајника телефоније је само драстичније јер се тиче, не свакодневних, већ свакоминутних потреба српског народа. Наиме на Косову и у Метохији постоје два оператера Ваља (Vala – талас) активиран 1999, и ИПКО (мислим од 2007). Овај први је власништво Бернара Кушнера, користи позивни код Монака (+377), и осмишљен је тако да према српским мрежама има сурово високе цене, што има свој политички мотив. И то је у реду, нека Кушнер узме неку кинту, можда је „прокрцкао“ Нобелову из 1999. Међутим, једини легални оператери и опрема су оператери и опрема српских оператера (па ма ко да је власник). И то је позиција коју Србија мора да брани. Млака изјава премијера Цветковића поводом овога испуњава зебњом. Као да се ради о неразумевању суштине и далекосежности вандалског сечења и уништавања телекомуникационих станица, у власништву републике. У овом случају ради се и о економском, али знатно више о питању

Цвикцангле револуција

Пише: Александар Б. Ђикић
субота, 01 мај 2010 17:55

опстанка српског народа. Све води ка томе да ће се наћи неко половично решење, што није добро, ни из практичних ни из принципијелних разлога.

Ако сада Србија не одреагује знатно оштрије у одбрани државне имовине, а самим тим и српскога народа, веома брзо ћемо се суочити са још једним озбиљним проблемом.

Вишедеценијско искуство нас учи, да кад год се нисмо јасно заштитили, Шиптари су ишли корак даље. По Мартијевом „плану“ наилази приватизација Инекс ски центра Брезовица. Ни овде се не ради о обичној приватизацији. Наиме, привредне објекте у компактној српској енклави, који су или државно власништво, или власништво наших фирми (ИНЕКС, Србијашуме...) ће преузети неки шиптарски тајкун са дебелом криминалном и ратном прошлoшћу (барем је до сад тако било). Срби Сиринићке жупе ће остати сасвим маргинализовани, и што је још горе, постаће економски зависини од дотичног тајкуна. Вук ће чувати овце, ЕУЛЕКС ће бити изненађен, а наша министарства ће писати саопштења. Био бих срећан да нисам у праву. Хајде да пробамо да једном одреагујемо на време. Можда барем избегнемо грижу савести.